

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

ARVETANTEN

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

Arvetanten

Films-Farce i
50 Afdelinger

Iscenesat af

Lau. Lauritzen

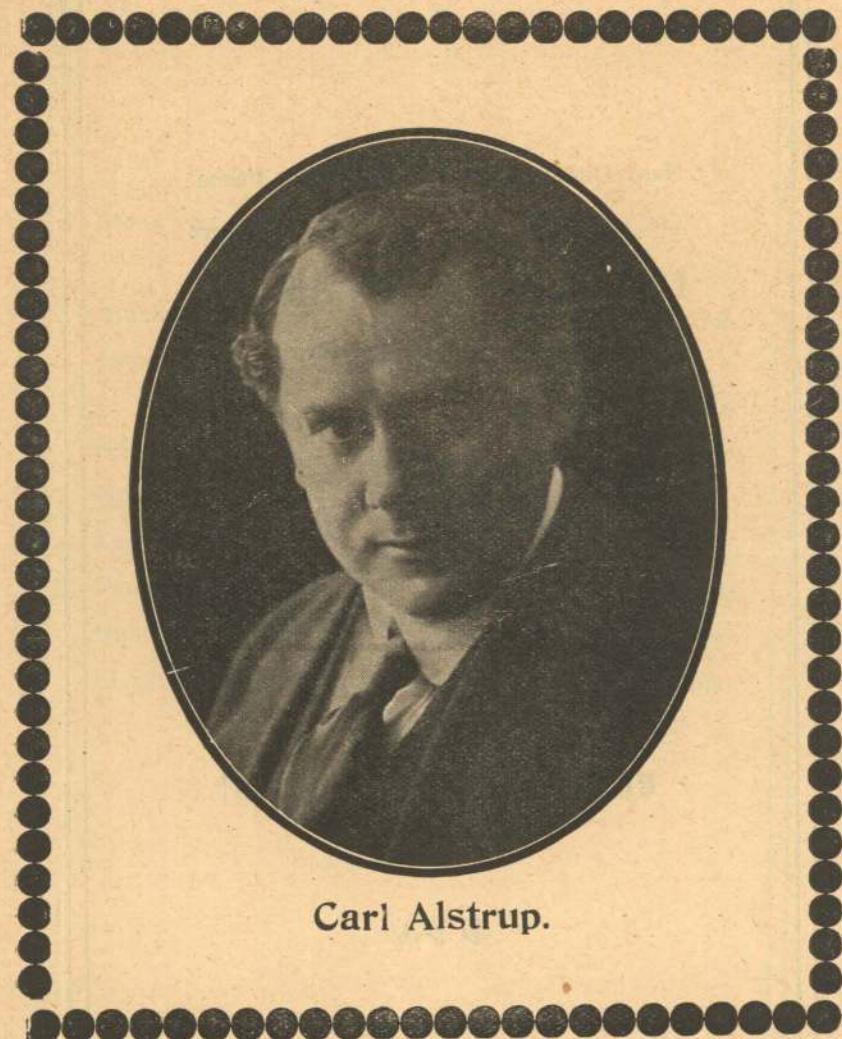
Optaget af

Nordisk Films Compagni

1254

A/S »FOTORAMA«
ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst
o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-
krav gjort gældende mod Vedkommende

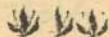
Carl Alstrup.

Naar Udførelsen af en glimrende Farce-
Idé betros til vore forgudede Komikere

**Lauritz Olsen, Carl Alstrup,
= = = Oscar Stribolt = = =**

er Alvoren bandlyst! Inden længe holder
Latteren sit Indtog i Salen, og Tilskuerne
morer sig kosteligt, thi ingen formaar
som disse Skuespillere at gennemføre en
Farce med det sprudlende Humør og i
det raske Tempo, som river Publikum
med og bærer Filmen frem til

en dundrende Sukces!

PERSONERNE:

Hans von Tønden, Ejer af Godset »Tøndenæs«

Hr. Oscar Stribolt.

Eulalie von Tønden, hans Tante . Fru Felumb Friis.

Rudolf Stratz, Forfatter, hans Fætter

Hr. Chr. Schröder.

Eddie | hans Døtre | . . . Fru Ellen Kornbech.

Grethe | . . . Fru Else Mantzius.

Kuno Brehn | Kunstmaler | . . . Hr. Carl Alstrup.

Poul Verner | . . . Hr. Lauritz Olsen.

Gundelmayer, Forfatter . . . Hr. Torben Meyer.

Lizzie Gay, Skuespillerinde . . . Frk. Gyda Aller.

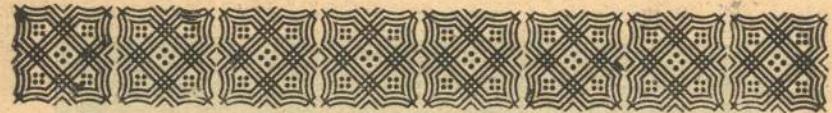
AFDELINGERNE:

1. Den livsglade Gødsejer von Tønden.
2. En dejlig Gæst.
3. Altfor kærlig.
4. Tjeneren skal først gaa!
5. Et forstyrret Festmaaltid.
6. Tante Eulalies Brev.
7. Panik og dyb Fortvivlelse.
8. Tanten ankommer.
9. Veninden gemmes.
10. Ved Sengetid.
11. Tante Eulalie ønsker Ro.
12. En pinlig Situation.
13. Godsejeren spekulerer paa Udveje.
14. Hos Forfatteren Rudolf Stratz.
15. Kunstmalerenes gevuldige Interesse for Stratz' Døtre.
16. Brevet fra Tønden.
17. Stratz er en fattig Lus.
18. 500 Kroner at tjene.
19. Akcepteret!
20. Eulalies bløde Hjerterøres over Rudolfs Kærlighed.
21. Paa Vej til Hovedstaden.
22. Igen Liv og glade Dage hos von Tønden.

Lauritz Olsen.

23. Tante Eulalies nyeste Ven.
24. Kærlighed ved første Blik.
25. En Flugt!
26. »Saa bliver jeg 500 Kroner fattigere om Ugen!«
27. En glimrende Idé.
28. En »falsk« Tante Eulalie.
29. Feriebesøget hos von Tønden.
30. »Hvorfor er Eddie ikke med?«
31. von Tønden interesserer sig stærkt for Grethe.
32. I Billedgalleriet.
33. »Der er jo saa en god Plads til mig!«
34. Ved Kaffebordet.
35. »Det er bare en falsk Rembrandt.«
36. En Sejltur.
37. »Tante Eulalie« ødelægger hele Turen.
38. Poul Verner keder sig i Hovedstaden.
39. Mærkelige Opdagelser.
40. »Tante« danser!
41. En skønne Dag — — —!
42. Hvorledes Flugten forklares.
43. De 10,000 Kroner tjent!
44. Igen i Hovedstaden.
45. Velfortjente Belønninger.
46. Et nyt Brev fra Tante Eulalie.
47. . . . Italien har vi faaet nok af . . .
48. Det forelskede Par ankommer.
49. Tableau!!
50. Ende.

Den livsglade Godsejer Hans von Tønding har Besøg af nogle gode Venner og en ikke mindre god Veninde, Skuespillerinden Lizzie Gay. Han er henrykt over, at der hersker Liv og Lystighed paa Godset, og hans Ærgrelse og Harme bliver derfor stor, da der ankommer en ny Gæst, i hvis Nærsværelse han absolut ikke tør slaa Gækken løs. Den uvelkomne Gæst er hans rige Arvetante, den halvgamle og døve Frøken Eulalie. Bemeldte Dame faar Tiden til at gaa med at aflægge længere Besøg hos sine kære Slægtninge, og Hans von Tønden er fuldstændig klar over, at han ikke slipper af med hende de første Par Aar, med mindre han udfolder en fænomenal Snedighed. Men det gør han da ogsaa. Han beder sin i Hovedstaden boende Fætter, Forfatteren Rudolf Stratz, om at sende Tanten en ovenud elskværdig Invitation og lover at betale ham 500 Kroner om Maaneden saa længe, han — Rudolf — kan faa Tanten til at blive hos ham. Rudolf, der er alt andet end velhavende, og som har to voksne Døtre, Eddie og Grethe, at forsørge, gaar med Glæde ind paa Forslaget og sender Frøken Eulalie en saa indtrængende og hjertelig Invitation, at hun ikke kan andet end tage imod den. Godsejeren aander lettet op, da han atter er sin egen Herre, og Tanten er

„Forhold dig nu rolig!“

slet ikke ked af at have skiftet Opholdssted. Hun befinder sig udmærket i Rudolfs livlige Hjem, hvor hun stifter Bekendtskab med Døtrenes Kærester, Kunstmalerne Kuno Brehm og Poul Verner, og hvor hun finder den Mand, der skal faa hendes kærlighedstørstende gamle Hjerte til at banke. Genstanden for hendes ømme Følelser er den ikke helt unge Digter Gundelmayer, og da han ikke er nogen Krøsus, beslutter han sig snart til at drage Fordel af det gode Indtryk, han har gjort paa den rige Tante. — — —

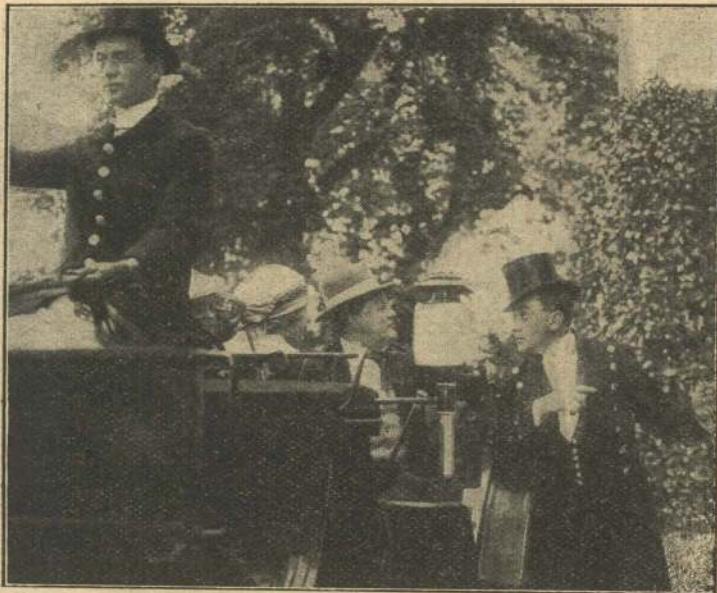
— — — En skønne Morgen konstateredes det, at sidstnævnte har gjort sig usynlig, og man finder et Brev, hun har efterladt. I dette meddeler hun, at hun er rejst bort med den

„Jeg vil ha' Ro!!“

Mand, hun elsker, og at der rimeligvis vil gaa Aar, inden de ser hende igen, for hun og hendes Hjertenskær vil slaa sig ned i Italien foreløbig. Da den første Overraskelse har lagt sig, gaar det op for Rudolf, at Tantens Flugt bevirker, at han bliver 500 Kroner fattigere om Maaneden. Dette sørgelige Faktum faar alle Familiens Medlemmer til at hænge med Hovederne, og der bliver først etter Glæde i Hjemmet, da man bliver enige om at fortie, at Tanten har taget Løhepas.

Der gaar et Par Maaneder. I Forfatterens Hjem hersker der stadig en vis Velstand, takket være det Bidrag, som Godsejeren pligtskyldigst sender hver Maaned. Men en Dag indtræffer der noget, der er ved at sætte Huset paa den anden

„Det er denne Vej, Herre!“

Ende. Hans von Tønden inviterer sin Fætter med Døtre samt Tante Eulalie til at komme paa Feriebesøg. Rudolf mener, at nu maa deres lille Bedrag nødvendigvis blive opdaget. Han ser i al Fald ingen Udvej til at klare Pynten. Men det gør heldigvis Eddies Kæreste, Kuno Brehm. Han foreslaar, at Eddie skal give en kortvarig Gæsteoptræden som Tante Eulalie, hvem hun ligner noget. Selv vil han optræde som Tantens Tjener for at kunne være i Kærestens Nærhed. Hans Plan vinder Bifald, og man skynder sig med at bringe den til Udførelse.

Godsejeren opdager da heller ikke, at »Tante Eulalie« ikke er ægte, men gør alt for at være elskværdig og opmærk-

Oscar Stribolt.

„Den har vi lavet godt!“

som mod den vanskelige Dame i den Tid, hun er hans Gæst. Da hun ytrer Ønske om at faa malet et Pørtræf af sig, lader han straks sende Bud efter en Kunstmaler, og ved et Spil af Tilfældigheder bliver det Poul Verner, der kommer til at forevige »Tanten«'s ædle Træk. Den unge Mand har ikke været længe ude paa Godset, før han gør den ubehagelige Opdagelse, at hans Vært gør Stormkur til hans elskede Grethe, og han faar derfor sin tilkommende Svigerinde — alias »Tante Eulalie« — til at tage Affære. Resultatet bliver, at Godsejeren aldrig kan faa Lejlighed til at være alene med sin konne Niece, og hans Raseri mod den besværlige »Tante« stiger Dag for Dag. Han lover sin Fætter en større Sum, hvis

„Lad os seje en Tur!“

han kan skaffe ham af med »Tanten« for bestandig, og den snilde Forfatter udnytter straks Muligheden for at tjene Penge. Han lader »Tante Eulalie« blive bortført af sin »Tjener«, og ved at spille Godsejeren den rigtige Tantes Afskeds-Epitel i Hænde, faar han ham overbevist om, at nu er Tanten uskadeliggjort for Livstid. Han faar da ogsaa udbetalt den udlovede Ducør, og han og Grethe vender saa tilbage til Hovedstaden, hvortil Kuno og Eddie allerede er ankommen . . .

Ude paa Godset er der imidlertid sket noget, der næsten har berøvet den stakkels Godsejer Forstanden. Den rigtige Tante Eulalie og hendes digtende Gemal er arriveret! Den nygifte Frue har meddelt sin kære Nevø, at hun og hendes

Den forelskede Onkel.

Ægtefælle efter 3 Maaneders Ophold har faaet nok af Italien og agter at tilbringe Resten af deres Hvedebrødsdage hos ham. Denne overraskende Udtalelse har været tilstrækkelig til at give den maalløse Hans von Tønden en klar Forstaaelse af, at der er mere mellem Himmel og Jord, end en almindelig Menneskehjerne kan fatte.

Arvetanten

Films-Farce i
50 Afdelinger

Iscenesat af

Laur. Lauritzen

OPTAGET AF

NORDISK FILMS COMPAGNI

FOTOGRAMA

A/S FOTORAMA
ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst o. a.
lign. Materiale, med absolut Eneret.
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-
krav gjort gældende mod Vedkommende.

Carl Alstrup

Naar Udførelsen af en glimrende Farce-
Idé betros til vore forgudede komikere

Lauritz Olsen, Carl Alstrup

==== og Oscar Stribolt ===

er Alvoren bandlyst! Inden længe holder Latteren sit Indtog i Salen, og Tilskuerne morer sig kosteligt, thi ingen formaar som disse Skuespillere at gennemføre en Farce med det sprudlende Humør og i det raske Tempo, som river Publikum med og bærer Filmen frem til

en dundrende Sukces!

Lauritz Olsen

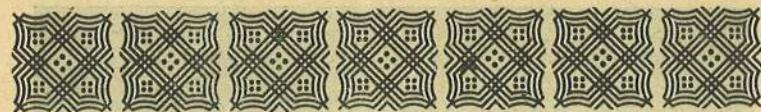
PERSONERNE:

Hans von Tønden, Ejer af Godset „Tøndenæs“	Hr. Oscar Stribolt
Eulalie von Tønden, hans Tante	Fru Felumb-Friis
Rudolf Stratz, Forfatter, hans Fætter ..	Hr. Chr. Schroder
Eddie)	Fru Ellen Kornbech
Grethe) hans Døtre	Fru Else Mantzius
Kuno Brehm)	Hr. Carl Alstrup
Poul Verner) Kunstmalerne	Hr. Lauritz Olsen
Gundelmayer, Forfatter	Hr. Torben Meyer
Lizzie Gay, Skuespillerinde	Frk. Gyda Aller

AFDELINGERNE:

1. Den livsglade Godsejer von Tønden.
 2. En dejlig Gæst.
 3. Altfor kærlig.
 4. Tjeneren skal først gaa.
 5. Et forstyrret Festmaaltid.
 6. Tante Eulalies Brev.
 7. Panik og dyb Fortvivlelse.
 8. Tanten ankommer.
 9. Veninden gemmes.
 10. Ved Sengetid.
 11. Tante Eulalie ønsker Ro.
 12. En pinlig Situation.
 13. Godsejeren spekulerer paa Udveje.
 14. Hos Forfatteren Rudolf Stratz.
 15. Kunstmalerne gevaldige Interesse for Stratz' Døtre.
 16. Breyt fra Tønden.
 17. Stratz er en fattig Lus.
 18. 500 Kroner at tjene.
 19. Akcepteret!
 20. Eulalies bløde Hjerte røres over Rudolfs Kærlighed.
 21. Paa Vej til Hovedstaden.
 22. Igen Liv og glade Dage hos von Tønden.
 23. Tante Eulalies nyeste Ven.
 24. Kærlighed ved første Blik.
 25. En Flugt!
 26. „Saa bliver jeg 500 Kroner fattigere om Ugen!“

27. En glimrende Idé.
28. En „falsk“ Tante.
29. Feriebesøget hos von Tønden.
30. „Hvorfor er Eddie ikke med?“
31. von Tønden interesserer sig stærkt for Grethe.
32. I Billedgalleriet.
33. „Der er jo saa en god Plads for mig.“
34. Ved Kaffe bordet.
35. „Det er bare en falsk Rembrandt.“
36. En Sejltur.
37. „Tante Eulalie“ ødelægger hele Turen.
38. Poul Verner keder sig i Hovedstaden.
39. Mærkelige Opdagelser.
40. „Tante“ danser!
41. En skønne Dag — — —!
42. Hvorledes Flugten forklares.
43. De 10,000 Kroner tjent!
44. Igen i Hovedstaden.
45. Velfortjente Belønninger.
46. Et nyt Brev fra Tante Eulalie.
47. . . . Italien har vi faaet nok af
48. Det forelskede Par ankommer.
49. Tableau!!
50. Ende.

Den livsglade Godsejer Hans von Tønding har Besøg af nogle gode Venner og en ikke mindre god Veninde, Skuespillerinden Lizzie Gay. Han er henrykt over, at der hersker Liv og Lystighed paa Godset, og hans Ærgrelse og Harme bliver derfor stor, da der ankommer en ny Gæst, i hvis Nærværelse han absolut ikke tør slaa Gækken løs. Den uvelkomne Gæst er hans rige Arvetante, den halvgamle og døve Frøken Eulalie. Bemeldte Dame faar Tiden til at gaa med at aflægge længere Besøg hos sine kære Slægtninge, og Hans von Tønden er fuldstændig klar over, at han ikke slipper af med hende det første Par Aar, med mindre han udfolder en fænomenal Snedighed. Men det gør han da ogsaa. Han beder sin i Hovedstaden boende Fætter, Forfatteren Rudolf Stratz, om at sende Tanten en ovenud elskværdig Invitation og lover at betale ham 500 Kr. om Maaneden saa længe, han — Rudolf — kan faa Tanten til at blive hos ham. Rudolf, der er alt andet end velhavende, og som har to voksne Døtre, Eddie og Grethe, at forsørge, gaar med Glæde ind paa Forslaget og sender Frøken Eulalie en saa indtrængende og hjertelig Invitation, at hun ikke kan andet end tage imod den. Godsejeren aander lettet op, da han atter er sin egen Herre, og Tanten er

„Forhold dig nu rolig!“

slet ikke ked af at have skiftet Opholdssted. Hun befinder sig udmaerket i Rudolfs livlige Hjem, hvor hun stifter Bekendtskab med Døtrenes Kærester, Kunstmalerne Kuno Brehm og Poul Verner, og hvor hun finder den Mand, der skal faa hendes kærlighedstørstende gamle Hjerte til at bække. Genstanden for hendes ømme Følelser er den ikke helt unge Digter Gundelmayer, og da han ikke er nogen Krøsus, beslutter han sig snart til at drage Fordel af det gode Indtryk, han har gjort paa den rige Tante. — — —

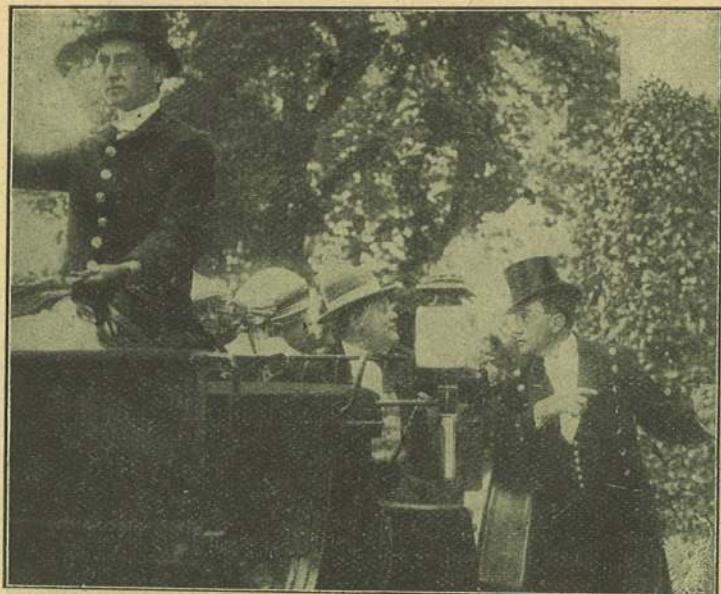
— — — En skønne Morgen konstateredes 'det, at sidstnævnte har gjort sig usynlig, og man finder et Brev, hun har efterladt. I dette meddeler hun, at hun er rejst bort med den

„Jeg vil ha' Ro!!“

Mand, hun elsker, og at der rimeligvis vil gaa Aar, inden de ser hende igen, for hun og hendes Hjertenskær vil slaa sig ned i Italien foreløbig. Da den første Overraskelse har lagt sig, gaar det op for Rudolf, at Tantens Flugt bevirker, at han bliver 500 Kroner fattigere om Maanedens. Dette sorgelige Faktum faar alle Familiens Medlemmer til at hænge med Hovederne, og der bliver først etter Glæde i Hjemmet, da man bliver enige om at fortie, at Tanten har taget Løbepas.

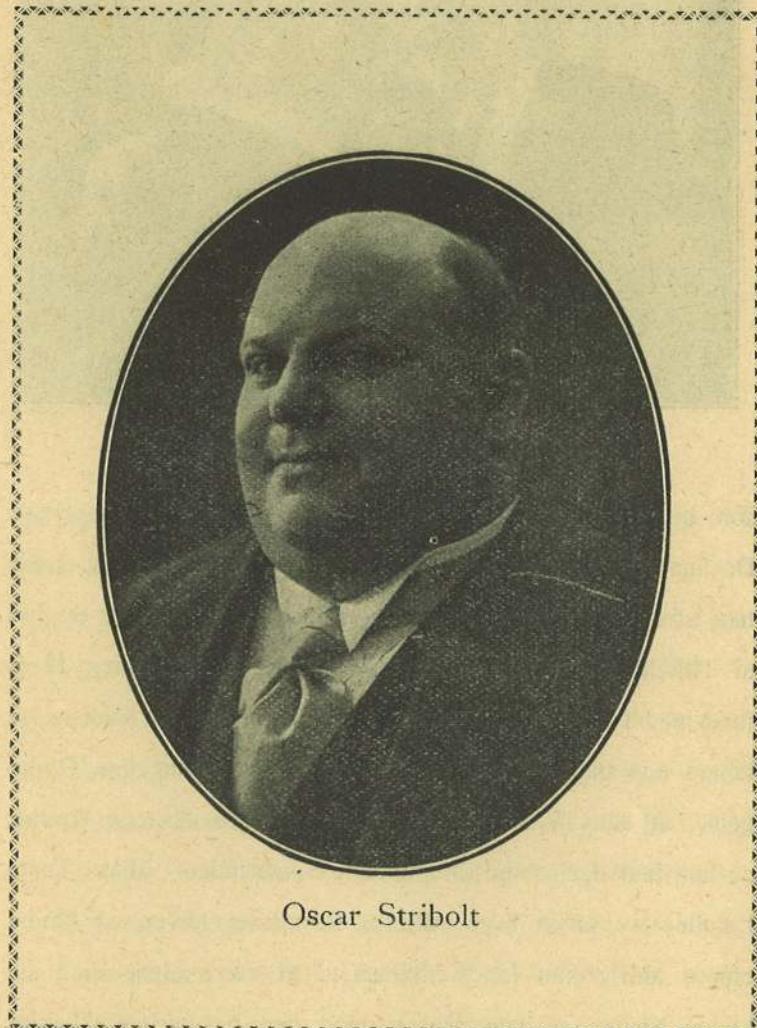
Der gaar et Par Maaneder. I Forfatterens Hjem hersker der stadig en vis Velstand, takket være det Bidrag, som Godsejeren pligt skyldigst sender hver Maaned. Men en Dag indtræffer der noget, der er ved at sætte Huset paa den anden

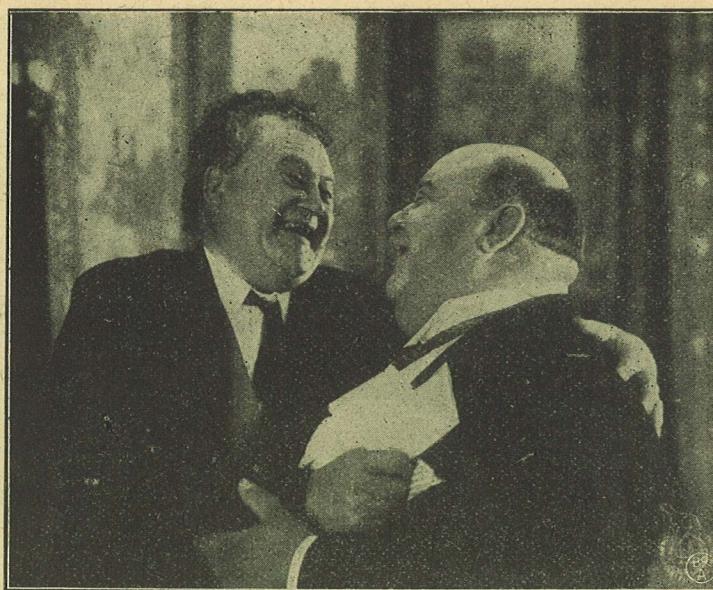
„Det er denne Vej, Herre!“

Ende. Hans von Tønden inviterer sin Fætter med Døtre samt Tante Eulalie til at komme paa Feriebesøg. Rudolfi mener, at nu maa deres lille Bedrag nødvendigvis blive opdaget. Han ser i al Fald ingen Udvej til at klare Pynten. Men det gør heldigvis Eddies Kæreste, Kuno Brehm. Han foreslaar, at Eddie skal give en kortvarig Gæsteoptræden som Tante Eulalie, hvem hun ligner noget. Selv vil han optræde som Tantens Tjener for at kunne være i Kærestens Nærhed. Hans Plan vinder B'fald, og man skynder sig med at bringe den til Udførelse.

Godsejeren opdager da heller ikke, at »Tante Eulalie« ikke er ægte, men gør alt for at være elskværdig og opmærk-

Oscar Stribolt

„Den har vi lavet godt!“

som mod den vanskelige Dame i den Tid, hun er hans Gæst. Da hun ytrer Ønske om at faa malet et Portræt af sig, lader han straks sende Bud efter en Kunstmaler, og ved et Spil af Tilfældigheder bliver det Poul Verner, der kommer til at forevige »Tanten«'s ædle Træk. Den unge Mand har ikke været længe ude paa Godset, før han gør den ubehagelige Opdagelse, at hans Vært gør Stormkur til hans elskede Grethe, og han faar derfor sin tilkommende Svigerinde — alias »Tante Eulalie« — til at tage Affære. Resultatet bliver, at Godsejeren aldrig kan faa Lejlighed til at være alene med sin konne Niece, og hans Raseri mod den besværlige »Tante« stiger Dag for Dag. Han lover sin Fætter en større Sum, hvis

„Lad os sejle en Tur!“

han kan skaffe ham af med »Tanten« for bestandig, og den smilde Forfatter udnytter straks Muligheden for at tjene Penge. Han lader »Tante Eulalie« blive bortført af sin »Tjener«, og ved at spille Godsejeren den rigtige Tantes Afskeds-Epistel i Hænde, faar han ham overbevist om, at nu er Tanten uskadeliggjort for Livstid. Han faar da ogsaa udbetalt den udlovede Ducør, og han og Grethe vender saa tilbage til Hovedstaden, hvortil Kuno og Eddie allerede er ankommen ..

Ude paa Godset er der imidlertid sket noget, der næsten har berøvet den stakkels Godsejers Forstanden. Den rigtige Tante Eulalie og hendes digtende Gemal er arriveret! Den nygifte Frue har meddelt sin kære Nevø, at hun og hendes

Den forelskede Onkel.

Ægtefælle efter 3 Maaneders Ophold har faaet nok af Italien og agter at tilbringe Resten af deres Hvedebrødsdage hos ham. Denne overraskende Udtalelse har været tilstrækkelig til at give den maalløse Hans von Tønden en klar Forstaaelse af, at der er mere mellem Himmel og Jord, end en almindelig Memeskehjerne kan fatte.

D e n f o r l o r n e T a n t e .

.....

Personerne:

Hans von Tønden, Ejer af Godset "Tøndenæs" .. Herr Oscar Stribolt.
Eulalie von Tønden, hans Tante Fru Felumb Friis.
Rudolf Stratz, Forfatter, hans Fætter Herr Chr. Schrøder.
Eddie) Fru Ellen Kornbech.
Grethe) hans Døtre Fru Else Mantzius.
Kuno Brehm) Herr Carl Alstrup.
Poul Verner) Kunstmalerne Herr Lauritz Olsen.
Gundelmayer, Forfatter Herr Torben Meyer.
Lizzie Gay, Skuespillerinde Frk Gyda Aller.

Den livsglade Godsejer Hans von Tønden har Besøg af nogle gode Venner og en ikke mindre god Veninde, Skuespillerinden Lizzie Gay. Han er henrykt over, at der hersker Liv og Lystighed paa Godset, og hans Ergelise og Harme bliver derfor stor, da der ankommer en ny Gæst, i hvis Nærværelse han absolut ikke tør slæa Gækken løs. Den uvelkomne Gæst er hans rige Arvetante, den halvgamle og døve Frøken Eulalie. Bemeldte Dame faar Tiden til at gaa med at aflægge længere Besøg hos sine kære Slægtninge, og Hans von Tønden er fuldstændig klar over, at han ikke slipper af med hende de første Par Aar, med mindre han udfolder en fænomenal Snedighed. Men det gør han da ogsaa Han beder sin i Hovedstaden boende Fætter, Forfatteren Rudolf Stratz, om at sende Tanten en ovenud elskværdig Invitation og lover at betale ham 500 Kroner om Maaneden saa længe, han kan faa Tanten til at blive hos sig. Rudolf, der er alt andet end velhavende, og som har to voksne Døtre, Eddie og Grethe, at forsørge, gaar med Glæde ind paa Forslaget og sender Frøken Eulalie en saa indtrængende og hjertelig Invitation, at hun ikke kan andet end tage imod den. Godsejoren aander lettet op, da han atter er sin egen Herre, og Tanten er slet ikke ked af at have skiftet Opholdssted. Hun befinder sig udmerket i Rudolfs livlige Hjem, hvor hun stifter Bekendtskab med Døtrenes Kærester, Kunstmalerne Kuno Brehm og Poul Verner, og hvor

hun finder den Mand, der skal faa hendes kærlighedstørstende gamle Hjerte til at banke. Genstanden for hendes ømme Følelsor er den ikke helt unge Digter Gundelmayer, og da han ikke er nogen Krøsus, beslutter han sig snart til at drage Fordel af det gode Indtryk, han har gjort paa den rige Tante. - - -

- - - En skønne Morgen konstateres det, at sidstnævnte har gjort sig usynlig, og man finder et Brev, hun har efterladt. I dette meddeler hun, at hun er rejst bort med den Mand, hun elsker, og at der rimeligvis vil gaa Aar inden de ser hende igen, for hun og hendes Hjertensker vil slaa sig ned i Italien foreløbig. Da den første Overraskelse har lagt sig, gaar det op for Rudolf, at Tantens Flugt bevirket, at han bliver 500 Kroner fattigere om Maaneden. Dette sørgelige Faktum faar alle Familiens Medlemmer til at hænge med Hovederne, og der bliver først etter Glæde i Hjemmet, da man bliver enige om at fortie, at Tanten har taget Løbepas.

Der gaar et Par Maaneder. I Forfatterens Hjem hersker der stadig en vis Velstand, takket være det Bidrag, som Godsejeren pligt-skyldigst sender hver Maaned. Men en Dag indträffer der noget, der er ved at sætte Huset paa den anden Ende. Hans von Tønden inviterer sin Fætter med Døtre samt Tante Eulalie til at komme paa Feriebesøg. Rudolf mener, at nu maa deres lille Bedrag nødvendigvis blive opdaget. Han ser i al Fald ingen Udvej til at klare Pynten. Men det gør heldigvis Eddies Kæreste, Kuno Brehm. Han foreslaar, at Eddie skal give en kortvarig Gæsteoptreden som Tante Eulalie, hvem hun ligner noget. Selv vil han optræde som Tantens Tjener for at kunne være i Kærestens Nærhed. Hans Plan vinder Bifald, og man skynder sig ned at bringe den til Udførelse.

Godsejeren opdager da heller ikke, at "Tante Eulalie"

ikke er ægte, men gør alt for at være elskværdig og opmærksom mod den vanskelige Dame i den Tid, hun er hans Gæst. Da hun ytrer Ønske om at faa malet et Portræt af sig, lader han straks sende Bud efter en Kunstmaler, og ved et Spil af Villfældigheder bliver det Poul Vernor, der kommer til at forevige "Tantens" edle Træk. Den unge Mand har ikke været længe ude paa Godset, før han gør den ubehagelige Opdagelse, at hans Vert gør Stormkur til hans elskede Grethe, og hen faar derfor sin tilkommende Svigerinde - alias "Tante Eulalie" - til at tage Affære. Resultatet bliver, at Gods-ejeren aldrig kan faa Lejlighed til at være alene med sin kenne Nicce, og hans Raseri mod den besværlige "Tante" stiger Dag for Dag. Han lover sin Fætter en sterre Sun, hvis han kan skaffe ham af med "Tanten" for bestandig, og den snilde Forfatter udnytter straks Muligheden for at tjene Penge. Han lader "Tante Eulalie" blive bortført af sin "Tjener", og ved at spille Godsejeren den rigtige Tantes Afskeds-Epistel i Hænde, faar han ham overbevi st om, at nu er Tanten uskadeliggjort for Livstid. Han faar da ogsaa udbetalt den udlovede Ducer, og hen og Grethe vender saa tilbage til Hovedstaden, hvortil Kuno og Eddie allerede er ankomnen....

Ude paa Godset er der imidlertid sket noget, der næsten har berøvet den stakkels Godsejer Forstanden. Den rigtige Tante Eulalie og hendes digtende Gemal er arriveret! Den nygifte Frue har moddelt sin kare Novø, at hun og hendes Ægtefælle efter 3 Maaneders Ophold har faaet nok af Italien og agter at tilbringe Resten af deres Hvedebrødsdage hos ham. Denne overraskende Udtalelse har været tilstrækkelig til at give den mælløse Hans von Tenden en klar Forståelse af, at der er mere mellem Himmel og Jord end en almindelig Menneskehjerne kan fatte.

- - - - -

A b e r T a n t c h e n . . . !
- - - - -

Lustspiel in zwei Akten.

Personen:

Hans von Tuftenbottel.....Herr Oskar Stribolt.
Tante Laura.....Frau Felumb-Friis.
Wenzel von Tuftenbottel.....Herr Christian Schröder.
Hilli), seine Töchter.....Frau Ellen Kornbeck.
Lilli).....Frau Else Mantzius.
Helmuth Kaiser, Maler.....Herr Carl Alstrup.
Joachim König, Maler.....Herr Lauritz Olsen.

Hans von Tuftenbottel ist ein Freund kleiner, scherhafter Abenteuer und lässt sich von der hübschen Nini, einer erfolgreichen kleinen Schauspielerin, in sein ödes Junggesellenheim begleiten. Als er sich jedoch behaglich zu Tisch niederlässt, empfängt er die Drahnachricht, dass seine "ihn herzlich liebende" Tante Laura noch diesen Abend auf seinem Schloss eintreffen wird. Tante Laura ist vermöge ihres hübschen Kapitals zu einer wandernden Familienplage geworden, die mit innerlichen Verwünschungen und heimlicher Wut empfangen und mit heissen Dankgebeten aus dem Familienschosse wieder entlassen wird. Eigentlich ist Hans von Tuftenbottel noch nicht "am der Reihe", da aber Vetter Eugen sich, wie die Tante schreibt, fortgesetzt weigert, ihren bescheidenen Wünschen zu entsprechen, wird Tante Laura zwei Monate früher, als ursprünglich verabredet ihren teureren Neffen Hans mit ihrer Anwesenheit beglücken. Hans sieht sich daher genötigt, die kleine Nini und andere Anzeichen eines frivolen Zeitvertreibs schleunigst zu verbergen und Tante Lauras vorstige Küsse entgegenzunehmen.

Als kurz nach Mitternacht mit Hilfe einiger guter Freunde die Lustigkeit wieder ausbricht, geschieht das Furchtbare: Tante Laura, die von dem Gedanken gepeinigt wird, den "Gutenachtkuss" vergessen zu haben, schneit, nur notdürftig bekleidet, mitten in die fidele Gesellschaft hinein und macht ihre mit Recht gefürchtete missbilligenden Augenräder.

Ihr Neffe, ausser sich, setzt sich am nächsten Morgen hin, um

die wandernde Familienplage durch Hingabe einer monatlichen Rente an seinen blutarmen Vetter Wenzel abzuschieben. Im Hause Wenzels weht eine andere Luft als im Schlosse des leichtlebigen Agrariers. Die kleine Familie, die aus dem Vater und seinen beiden Töchtern Hilli und Lilli besteht, lebt ausschliesslich der Kunst und "hohen Idealen". Die Töchter sind mit den Malern Helmuth Kaiser und Joachim König verlobt und bringen manch seltsamen Gast mit nach Hause. Tante Laura macht auf diese Weise die Bekanntschaft des ewig hungrigen und ewig verkannten Dichters Apollo Mondhas, der plötzlich eine unerhoffte Gelegenheit findet, seine gesammelten Werke einer fühlenden Seele vorzutragen. Ausserdem aber personifiziert Tante Laura mit ihrem Vermögen in seinen Augen eine stets gefüllte Schüssel, aus der er sich nach Belieben satt essen kann. Alle diese Erwägungen führen schliesslich zu einer Liebeserklärung die mit gleicher Glut erwidert wird. Tante Laura, die von dem Triumph, doch noch einen Mann erobert zu haben, wie berauscht ist, lässt sich von ihrem Mondhasen entführen. Alle Erbschaftsaussichten der Familie schwinden hin, und der dürftige Rest bleibt ein Brief, in dem Tante Laura von den Ihren wehmütigen Abschied nimmt. Wenzel, der die Rente seines Vetters nicht mehr entbehren kann, ist vor Verzweiflung dem Ueberschnappen nahe. Allein seine beiden Schwiegersöhne erweisen sich als Menschen der Vernunft und raten ihm, Tante Lauras sentimental Streich einfach zu verheimlichen und die Einladung des Vetters Hans, der sich inzwischen auf seine Erbaussichten besonnen hat und Tante Laura bei sich zu sehen wünscht, ruhig anzunehmen. Hilli, die ältere der beiden Töchter, soll die Rolle der Tante spielen und ihre Abwesenheit dem guten Vetter plausibel gemacht werden. Ihr Verlobter soll die Familie als Tante Lauras Diener begleiten. Hillis Maske ist so überzeugend, dass Hans von Tuftenbottel ihr alle Ehrfurcht erweist und nicht einen Augenblick daran zweifelt, der wandernden

Familienplage gegenüber zu stehen. Alles wäre nun gut und schön, wenn er sich nicht gleichzeitig in den Kopf gesetzt hätte, Lilli die jüngere der beiden Schwestern, eifrig zu hofieren, wodurch diese sich mehr als einmal in die Enge getrieben sieht. Aber auch dieses Problem findet eine befriedigende Lösung, als Tante Laura erklärt, ihr Bild in der Ahnengallerie verewigt zu ^{wallen} sehen. Lillis Verlobter erhält nun den Auftrag, das Porträt auszuführen und die vier jungen Leutchen führen ein sehr lustiges Leben, in das nur zuweilen Hans von Tuftenbottels lästige Anwesenheit eine ärgerliche Note bringt. Aber alles währt seine Zeit. Hans von Tuftenbottel überrascht seine ehrwürdige Tante bei einem zärtlichen Stell-dichein mit ihrem Dioner, wodurch ihre Anwesenheit auf Schloss Tuft**e**nbottel unmöglich wird. Der dicke Hans, der die Störung seines Liebesidylls nur in der Person seiner Tante sieht, verspricht nunmehr seinem ^{Vetter} Wenzel eine noch grössere Summe, wenn er ihm das Hauskreuz noch einmal vom Halse schafft. Hilli verschwindet nur zu gerne mit ihrem Verlobten, und Wenzel, der jetzt Gebrauch von dem Briefe macht, den er einst von Tante Laura erhalten hat, streicht vergnügt das wohlverdiente Kapital ein. Aber Hans hat dadurch nichts gewonnen, denn auch die kleine Lilli entgleitet ihm wie eine schöne Illusion, und statt dessen trifft die wirkliche Tante Laura, die mit ihrem Mondhasen von ihren Flitterwochen zurückkehrt, auf dem Schloss ihres bestürzten, zur Salzsäule erstarrten Neffen ein.

.....

nöden blå far zur eße waffa knedla us rednungs ausgabefilme
 film, esen betreut wort uß mi gichtsdeitsc dñein heile ic know
 netbow, netztoff us girtin (netzowd) nödtod zeh erzgauß ois
 dene ruck . dñeis rednisseg egak ois ni lants aic idon dole. esen
 esen dene tante aic, eno obzibetited ento geburt nödtor nögt
 niffen guden. giverev erzgauß vor nt hltz ruk (nödtor
 ois bus netzbowaus dene ois gertin ois bus zihne zednig
 tun abt al nedr positiu idea nis netzbow pordun vordn ruk
 -nögtid ento biebenewa egitzai sietzowfist dor oach nöfis
 -rednisseg nov angil, ruk ento ruk wih wih ruk. gizat ois ois
 -nögti nödtor ruk bei egitzowd aien füderredn for
 -nt-aopfis ruk gopfis
 dor ois stigund seien
 -dur ddeingor, iden a
 -nua oah uah ne know, oam
 -ent oah jebnisseg illi oah lants doo zue
 oah nov donardell zetet vor, Leucht Bus, netzbow ruk ois en
 zednig, fan. nödtor erud ois oah nov tanis ro oah ; ddein ois
 nöfis oah oach ruk. nte latzak elzibetived oah zednig
 oah ois zednig oah ois zednig oah ois zednig oah ois zednig
 oednisseg ois zednig oah oah oah oah oah oah oah oah oah
 -ne nöfis oah
 -zindere elzibetived oah oah

La fausse tante.

Personnages:

Le baron Jean de Boisfontaine, propriétaire
du domaine de Boisfontaine.....M.Oscar Stribolt
Eulalie de Boisfontaine, sa tante.....Mme Felumb Friis.
Rodolphe Strass, écrivain, son cousin.....M.Chr.Schröder.
Marguerite) ses Mme Ellen Kornbech
Ninon) filles..... Mme Else Wantzius.
René Labarre) artistes M.Carl Alstrup
Paul Vernon) peintres M.Lauritz Olsen
Toutdoux, poète..... M.Torben Meyer.
Alphonsine Gay, actrice.....Mlle Gyda Aller.

Le baron Jean de Boisfontaine, qui a fait un assez long séjour à la capitale ramène avec lui quelques bons amis et sa bonne amie, l'actrice Alphonsine Gay.

Il se réjouit de la gaieté qui anime le vieux château, et sa colère ne connaît point de limites, quand une nouvelle hôte arrive, dont la présence l'empêchera de faire des farces. L'hôte importune est la tante à succession, la vieillotte et sourde Mlle Eulalie. La dame en question passe le temps en rendant des longues visites à ses chers parents, et Jean de Boisfontaine comprend bien, qu'à moins qu'il use de ruse, il ne parviendra pas à se débarrasser d'elle au moins pour les premiers deux ans .

Il a cependant l'heureuse idée de prier son cousin, l'écrivain Rodolphe Strass, demeurant à la capitale, d'envoyer une invitation à la tante Eulalie à venir passer quelque temps chez lui. En ce cas il lui paiera 500 francs par mois tant que la tante restera dans sa maison. L'écrivain, qui est très pauvre, et qui en outre a deux filles à pourvoir, Nânon et Marguerite, accepte sa proposition avec plaisir.

Mlle Eulalie, flattée de recevoir une si aimable invitation, l'accepte, et le baron peut de nouveau respirer, maintenant qu'il s'est débarrassé de la tante. La tante Eulalie de son côté n'est

2) La fausse tante.

point fâchée d'avoir changé de résidence, car elle se plaît beaucoup chez Rodolphe, où c'est très gai et où elle fait la connaissance des fiancés des deux jeunes filles, les artistes peintres René Labarre et Paul Vernon. Elle y rencontre aussi l'homme qui pour la première fois fait battre son vieux cœur amoureux. L'objet de ses sentiments tendres est le poète Toutdoux, qui n'est pas très jeune. Il se décide à tirer profit de l'impression, qu'il a évidemment faite sur la tante riche, et un beau matin on s'aperçoit de l'absence de la tante. Une lettre qu'elle a laissée après elle, explique tout. Elle écrit, qu'elle est parti avec l'homme, qu'elle aime, pour l'Italie pour y passer quelques années. S'étant remis de sa première surprise Rodolphe se rappelle tout à coup que par la fuite de la tante, il a 500 francs de moins par mois. Ce triste fait afflige tous les membres de la famille, qui cependant conviennent de taire la fuite de tante Eulalie.

Quelques mois sont écoulés. Dans la maison de l'écrivain on vive dans l'aisance grâce à l'argent que leur envoie le baron. Mais un jour une autre lettre arrive qui encore une fois tombe comme une bombe dans l'heureux foyer. Dans cette lettre le baron invite son cousin, ses filles et la tante Eulalie à passer les vacances d'été chez lui. Rodolphe, ne voyant pas d'autre ressource , veut tout avouer, mais le fiancé de Ninon, René Labarre, propose que Ninon jouera le rôle de la tante, tandis qu'il serait son domestique. On trouva l'idée admirable et on se met de suite en train de l'exécuter. Le baron ne soupçonne pas l'identité de la tante et fait son mieux pour plaire à la vieille dame difficile pendant sa visite. Quand la tante expresse le désir d'avoir fait son portrait, il envoie de suite chercher un peintre, et le hasard veut que c'est Paul Vernon qui est chargé d'immortaliser les

nobles traits de la tante. Le jeune homme n'a pas été longtemps dans la maison, avant qu'il s'aperçoit de ce que son hôte fait ardemment la cour à sa Marguerite à lui, et il demande à sa belle-soeur de lui prêter son secours. Le résultat en est, que le baron dorénavant n'a jamais l'occasion d'être seul avec sa belle nièce, et sa fureur contre la tante grandit de jour en jour. Il promet à son cousin de lui donner une forte somme, s'il peut le délivrer honnêtement de ce monstre de tante, et l'écrivain rusé en profite pour se procurer de l'argent. Il fait enlever "la fausse tante Eulalie" par "son domestique" et en lui donnant la lettre d'adieux de la vraie tante, le baron est facilement persuadé de ce que la tante est mise hors d'état de nuire pour toujours. Le baron paie la somme promise à l'écrivain, qui retourne à la capitale avec Marguerite ou Ninon et Labarre les attendent avec impatience.

Mais au château il se passe des choses étranges, qui ont failli à rendre fou le baron.

La vraie tante Eulalie arrive avec son mari, le poète. La nouvelle-mariée a écrit à son cher neveu, qu'après trois mois de séjour en Italie, elle en a eu assez. Elle a maintenant décidé de passer le reste de sa lune de miel chez lui. Cette déclaration suffit pour persuader le baron de ce qu'il y a vraiment beaucoup de choses inexplicables entre terre et ciel.

